

Arrest

nr. 262 171 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2021 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 22 augustus 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 7 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 maart 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 26 april 2021 gehoord.

1.3. Op 28 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 31 mei 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Surinaamse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Paramaribo op (...) 1994. U bent ongehuwd en kinderloos. U hebt uw middelbare onderwijs afgewerkt. Uw studie horeca hebt u niet afgewerkt.

U bent opgegroeid bij uw ouders, doch reeds op jonge leeftijd voelde u zich er niet thuis. U hebt vervolgens eerst een tijd bij vriendinnen verbleven waarbij u eveneens af en toe in uw ouderlijk huis verbleef. Tijdens een van deze momenten werd u door uw zus op uw rug geslagen. In 2015 bent u in een tehuis terecht gekomen.

In 2016 overleed uw vader. Kort na de begrafenis was u aanwezig in de woning van uw oma. Uw oom M., een broer van uw vader, was er ook. M. heeft u plots vastgegrepen, tegen de muur geduwd en gekust. U hebt zich losgemaakt van hem en bent naar buiten gelopen waar u uw oma heeft ingelicht. U hebt tevens al uw tantes ingelicht over het incident en gedrag van uw oom. Uw oma zei dat M. zo was en dat iedereen dit wist. Uw tantes raadden u aan om naar de politie te gaan maar dat hebt u niet gedaan.

In 2019 werd u door uw tante H. naar Nederland gehaald. Zij betaalde uw ticket en nam u in huis. U weet niet waarom zij u naar Nederland heeft gehaald en na een korte tijd bij haar verbleven te hebben, heeft zij u buiten gezet. Vervolgens bent u naar België gekomen waar u bij een andere tante ging verblijven, maar ook zij zette u enige tijd later op straat waarna u bij een oom ging logeren.

Ondertussen hebt u B.V.M. leren kennen met wie u in juni 2020 bent gaan samen wonen. Jullie hebben bij de gemeentelijke administraties reeds aanvragen ingediend om wettelijk te kunnen samenwonen en te huwen.

Op 7 oktober 2020 werd een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uw tante registreerde u en nadien bekwam u hier meer informatie over. U hebt geen vrees bij terugkeer naar Suriname, maar stelt dat er niemand is die u kan opvangen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel Surinaams paspoort voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 11 december 2019 blijkt immers dat u de voorkeur geeft aan een vrouwelijke protection officer terwijl uit de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" d.d. 12 februari 2021 blijkt dat u geen procedurele noden heeft en u in de vragenlijst CGVS, d.d. 12 februari 2021 (punt 3.6) aangeeft dat u liever door een mannelijke protection officer wordt gehoord. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd u op 26 april 2021 gehoord door een mannelijke protection officer.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U heeft in het kader van uw verzoek om internationale bescherming namelijk geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Suriname hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gevraagd wat u persoonlijk vreest bij terugkeer naar Suriname, geeft u zelf aan dat u niets vreest (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 26 april 2021, CGVS, p. 8). U verklaart daarbij zelf dat u nooit problemen gehad heeft met de autoriteiten of met medeburgers (CGVS, p. 8). U verliet Suriname nadat uw tante H. M. besliste u naar Nederland te halen (CGVS, p. 7). Tot op de dag van uw persoonlijk onderhoud hebt u er geen idee van waarom ze dit deed (CGVS, p. 8).

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u in Nederland geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Nochtans was Nederland uw eerste bestemming na uw vertrek uit Suriname en hebt u er enkele maanden verbleven. Dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Nederland, is dan ook een houding die niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u in België initieel geen idee had wat de procedure inzake internationale bescherming inhield. Het was namelijk uw tante die u hiervoor ingeschreven heeft waarna u zelf moest uitzoeken over wat asiel ging (CGVS, p. 9).

Het door u ingeroepen motief dat er omwille van de economische situatie niemand is in Suriname die u zou kunnen opvangen bij terugkeer (CGVS, p. 8), is van louter socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt in het verleden namelijk gewerkt als verzorgster in een tehuis, als bediende bij Papaya's, in het ziekenhuis en u was bezig een eigen kapsalon op te zetten (CGVS, p. 5) waardoor moeilijk kan worden ingezien waarom u bij terugkeer geen toegang meer zou hebben tot de arbeidsmarkt in Suriname. U geeft zelf aan dat u bij terugkeer opnieuw zou kunnen solliciteren en werken, maar dat het moeilijk zal zijn (CGVS, p. 8). Hiervoor verwijst u naar de algemene situatie in Suriname. U slaagt er evenwel niet in om te duiden waarom het voor u persoonlijk in tegenstelling tot anderen in Suriname - anders zou zijn (CGVS, p. 9). Tevens blijkt dat u in eerste instantie terecht zou kunnen bij uw vriendin Melanie (CGVS, p. 10) en zou u, wanneer u geld heeft, voor uzelf een huurhuis kunnen vinden (CGVS, p. 10). U heeft bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt dat een menswaardig leven voor u onmogelijk is indien u zou terugkeren naar Suriname.

Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegronde is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. U haalt tijdens het persoonlijk onderhoud twee incidenten aan waarbij u het slachtoffer geworden bent van respectievelijk uw oom M. en uw zus T. Er zijn evenwel goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich niet meer opnieuw zullen voordoen, dan wel dat u hiervoor beroep zal kunnen doen op de Surinaamse autoriteiten.

Voor wat betreft de door u aangehaalde feiten waarbij u oom M. u heeft gekust (CGVS, p. 10) dient opgemerkt dat dit eenmalige feit zich situeert vlak na het overlijden van uw vader in 2016 terwijl u pas in 2019 het land hebt verlaten (CGVS, p. 6). Bovendien zijn er, behalve dit éénmalige incident, geen andere feiten geweest met uw oom M. (CGVS, p. 11) waardoor uit dit feit dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Suriname een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput. Bovendien hebt u geen aangifte gedaan van het ongewenst gedrag van uw oom ondanks dat uw tantes u dit hebben aangeraden (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u in de toekomst bij eventuele problemen met uw oom alsnog naar de Surinaamse autoriteiten kan stappen. Voor wat betreft het door u aangehaalde feit waarbij uw zus T. u heeft geslagen (CGVS, p. 11), toen u, hoewel u het niet exact meer weet vermoedelijk een leeftijd had van 19 jaar, dient er dan weer te worden vastgesteld dat dit te ver in het verleden is gesitueerd en onvoldoende zwaarwichtig is om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot haalde u bij de dienst vreemdelingenzaken aan dat u in België wenst te blijven omdat u sinds een jaar samen bent met uw huidige partner B.V.M. (vragenlijst CGVS d.d. 12 februari 2021, vraag 6). Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit motief van louter persoonlijke en intra-familiale aard is en op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om verblijfrecht in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende partner, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit waaraan niet getwijfeld wordt. U hebt tijdens uw onderhoud aangegeven dat u uw diploma en certificaat inzake vrijwilligerswerk alsnog zou overmaken (CGVS, p. 7). Hoewel u hier ruimschoots de tijd voor hebt gekregen, heeft het Commissariaat-generaal tot op heden niets

ontvangen. Hoe dan ook zouden deze bijkomende documenten geen invloed hebben op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingsstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekster stelt dat zij Suriname heeft verlaten omdat haar tante H. haar naar Nederland heeft gehaald, verzoekster weet niet waarom (notities CGVS, p. 7 en 8). Ze vreest niets bij een terugkeer naar Suriname maar er is niemand bij wie ze kan blijven, er zijn geen andere redenen waarom ze niet zou kunnen terugkeren (notities CGVS, p. 8). Verzoeksters oom M. wilde haar kussen, kort na het overlijden van haar vader in 2016, ze kon hem van haar afduwen en heeft er daarna geen problemen meer mee gekend (notities CGVS, p. 10 en 11). Haar zus T. heeft verzoekster vanuit het niets met een stok geslagen zodat ze een groot litteken heeft op haar rug, ze was toen ongeveer 19 jaar, daarna heeft ze geen problemen meer gekend met haar zus (notities CGVS, p. 11).

2.3.3.2. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekster er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Meer bepaald wijst de commissaris-generaal erop dat (i) verzoekster in het kader van haar verzoek geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij Suriname heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming: zij geeft zelf aan dat ze niets vreest bij een terugkeer, ze verklaart dat ze nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten of met medeburgers, ze verliet Suriname nadat haar tante H. besliste om verzoekster naar Nederland te halen, verzoekster heeft er geen idee van waarom; (ii) in Nederland heeft verzoekster geen verzoek om internationale bescherming ingediend, dit is een houding die niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade, verzoekster had initieel in België geen idee wat de procedure inzake internationale bescherming inhield, haar tante had haar hiervoor ingeschreven waarna verzoekster alles zelf moest uitzoeken; (iii) het motief dat er omwille van de economische situatie in Suriname niemand is die haar zou kunnen opvangen bij een terugkeer is van louter socio-economische aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, evenmin zijn er zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij een ernstig risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming; verzoekster heeft in het verleden gewerkt als verzorgster in een tehuis, als bediende, in het ziekenhuis en ze was bezig om een eigen kapsalon op te zetten, waardoor moeilijk kan worden ingezien waarom ze bij een terugkeer geen toegang meer zou hebben tot de arbeidsmarkt in Suriname, ze geeft zelf aan dat ze opnieuw zou kunnen solliciteren en werken, maar dat het moeilijk zal zijn, ze verwijst hiervoor naar de algemene situatie in Suriname, ze slaagt er echter niet in te duiden waarom het voor haar persoonlijk anders zou zijn; ze zou in eerste instantie in Suriname terecht kunnen bij haar vriendin M. en wanneer ze geld zou hebben, zou ze voor haarzelf een huurhuis kunnen vinden; ze heeft bijgevolg geenszins aannemelijk gemaakt dat een menswaardig leven voor haar onmogelijk is indien ze zou terugkeren; (iv) verzoekster haalt twee incidenten aan, er zijn echter goede redenen om aan te nemen dat deze feiten zich niet meer

opnieuw zullen voordoen, dan wel dat verzoekster hiervoor een beroep zal kunnen doen op de Surinaamse autoriteiten: het eenmalig feit met haar oom M. dateert van 2016 terwijl verzoekster pas in 2019 het land heeft verlaten, er zijn geen andere feiten geweest met M., ze heeft bovendien geen aangifte gedaan van dit feit ondanks dat haar tantes haar dit hebben aangeraden; het feit dat haar zus haar heeft geslagen, situeert zich in een ver verleden en is onvoldoende zwaarwichtig om te worden aangenomen als een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade; (v) dat ze in België wenst te blijven omdat ze sinds een jaar samen is met haar huidige partner betreft een motief van louter persoonlijke en intra-familiale aard en ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming, verzoekster kan de geëigende procedure volgen; (vi) de voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij Suriname heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het incident dat oom M. haar in 2016 wilde kussen (notities CGVS, p. 10 en 11) brengt niet mee dat verzoekster bij terugkeer naar Suriname een gegronde vrees moet hebben of een risico loopt op ernstige schade, verzoekster is daarna nog drie jaar in Suriname gebleven en heeft geen problemen meer gekend met haar oom M. (notities CGVS, p. 11), bovendien werd haar aangeraden om klacht in te dienen bij de politie maar heeft ze dit nagelaten (notities CGVS, p. 10). Het incident waarbij haar zus haar sloeg met een stok toen verzoekster negentien jaar oud was, dateert van lang geleden en is onvoldoende zwaarwichtig om een gegronde vrees voor vervolging mee te brengen of een reëel risico aan te tonen op het lijden van ernstige schade.

De omstandigheid dat ze vreest bij een terugkeer in Suriname bij niemand terecht te kunnen en moeilijk werk te vinden (notities CGVS, p. 8) betreffen motieven van socio-economische aard die niet ressorteren onder de Vluchtelingenconventie. Verzoekster toont evenmin aan dat er in haar hoofde daarom sprake zou zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade en van een onmogelijk menswaardig leven bij terugkeer naar Suriname, gezien zij in het verleden gewerkt heeft (notities CGVS, p. 5) en er geen reden is waarom ze niet opnieuw zou kunnen werken en dat ze in eerste instantie terecht zou kunnen bij haar vriendin M. (notities CGVS, p. 10).

Daarnaast heeft verzoekster uitdrukkelijk aangegeven dat ze niets vreest in Suriname (notities CGVS, p. 8), nooit problemen had met autoriteiten of medeburgers (notities CGVS, p. 8), niet uit eigen beweging Suriname verlaten heeft maar omdat haar tante H. haar naar Nederland haalde (notities CGVS, p. 8), haar tante in België haar inschreef voor de asielpcedure en verzoekster zelf niet wist wat dit inhield (notities CGVS, p. 9).

De Raad sluit zich dus aan bij de motieven van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat verzoekster geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij Suriname heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.3.3.4. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat zij tijdens haar gehoor verklaard heeft dat ze een reeks problemen met familieleden heeft gehad, ze voelde zich niet thuis bij haar ouders waardoor ze de woning diende te verlaten, ze ging vervolgens naar haar zus waar ze het slachtoffer werd van geweld en dan ook deze woning diende te verlaten, haar oom probeerde haar seksueel te misbruiken.

Inzake het incident met haar oom, wordt verwezen naar punt 2.3.3.3. van dit arrest. Voor het overige mist verzoeksters uiteenzetting in het verzoekschrift feitelijke grondslag. Verzoekster verklaarde immers het volgende: *“Adres van moeder? M.weg. Die is het ouderlijke adres van mijn ouders. U hebt er ook gewoond? Van baby af. Tot wanneer? Dat weet ik niet meer. (...) U zegt dat u van uw 12^e al bij zus en daarvoor bij vriendinnen woonde. Waarom niet op adres bij ouders? Ik voelde me er niet thuis”* (notities CGVS, p. 5). Uit deze verklaring blijkt niet dat verzoekster noodgedwongen haar ouderlijk huis moest verlaten, maar dat ze zich er niet thuis voelde en daarom bij haar zus ging wonen en bij vriendinnen. Het incident met haar zus T. gebeurde niet in het huis van een zus maar in de ouderlijke woning: *“Was het tijdens uw jeugd of was u al volwassen? Niet echt volwassen, misschien 19 jaar. Wat is er gebeurd nadat uw zus u geslagen heeft? Niets, iedereen stond te kijken. Mijn ouders hebben mij ook niet naar het ziekenhuis gebracht. Ik was gewoon thuis. Op dat moment woonde u nog thuis? Neen, maar af en toe bleef ik wel nog bij ze. Waar woonde u op het moment dat dit gebeurd is? Ik weet het echt niet meer.*

Ik ging daar wonen, en daar wonen. Ik weet het echt niet (notities CGVS, p. 11). Hieruit blijkt dat het incident plaatsvond in de ouderlijke woning en dat verzoekster geen idee heeft waar ze op dat ogenblik werkelijk woonde, zodat hieruit niet blijkt dat ze de woning van een zus diende te verlaten omwille van dit incident. De uitleg van verzoekster in het verzoekschrift doet dus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster oppert dat haar tante in Nederland haar misschien geholpen heeft omdat ze wist dat verzoekster niet langer in Suriname kon blijven zonder risico te lopen voor haar fysieke en psychische integriteit, betreft dit een loutere hypothese die ingaat tegen verzoeksters eigen verklaringen dat zij niet weet waarom haar tante haar naar Europa haalde: *“Vertelt u eens waarom uw tante u vanuit het tehuis naar NL gehaald heeft? Toen mijn vader overleden is, heeft zij deze stap gemaakt. Maar vader in 2016 overleden, en u ben in 2019 naar NL? Ja. Waarom heeft uw tante dan gewacht tot 2019 om u naar NL te halen? Geen idee. (...) Waarom wilde uw tante u na de dood van uw vader naar NL halen? Geen idee. Hebt u haar nooit hierover gesproken? We hebben geen contact. Toen ze me eruit gooide, heeft ze me geblokkeerd. Maar waarom wilde uw tante u vanuit het tehuis naar NL halen? Ik weet het niet. Ik ben niet met idee gekomen om te vragen waarom.”* (notities CGVS, p. 8). Door haar voorheen afgelegde verklaringen te negeren en een hypothese te uiten, doet verzoekster geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.3.3.5. Waar verzoekster in het verzoekschrift opnieuw ingaat op de motieven inzake haar oom en haar zus en hypotheses formuleert over haar familie, die zij pas voor het eerst in het verzoekschrift aanhaalt, wordt verwezen naar het hierboven gestelde. Verzoeksters hypothetische uitleg doet geen afbreuk aan volgend motief: *“Voor wat betreft de door u aangehaalde feiten waarbij u oom M. u heeft gekust (CGVS, p. 10) dient opgemerkt dat dit eenmalige feit zich situeert vlak na het overlijden van uw vader in 2016 terwijl u pas in 2019 het land hebt verlaten (CGVS, p. 6). Bovendien zijn er, behalve dit éénmalige incident, geen andere feiten geweest met uw oom M. (CGVS, p. 11) waardoor uit dit feit dan ook bezwaarlijk bij terugkeer naar Suriname een actuele gegronde vrees voor vervolging of een actueel reëel risico op ernstige schade kan worden geput. Bovendien hebt u geen aangifte gedaan van het ongewenst gedrag van uw oom ondanks dat uw tantes u dit hebben aangeraden (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan worden aangenomen dat u in de toekomst bij eventuele problemen met uw oom alsnog naar de Surinaamse autoriteiten kan stappen. Voor wat betreft het door u aangehaalde feit waarbij uw zus T. u heeft geslagen (CGVS, p. 11), toen u, hoewel u het niet exact meer weet vermoedelijk een leeftijd had van 19 jaar, dient er dan weer te worden vastgesteld dat dit te ver in het verleden is gesitueerd en onvoldoende zwaarwichtig is om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

2.3.3.6. Verzoekster uit geen concrete kritiek op de motieven inzake haar vrees geen onderdak te vinden en slechts moeilijk aan werk te geraken. De Raad sluit zich erbij aan dat dit motieven zijn van socio-economische aard die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. Verzoekster toont evenmin aan dat er op basis hiervan zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij terugkeer een ernstig risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat haar familiale en financiële situatie in Suriname van die aard is dat daaruit afgeleid kan worden dat er in haar hoofde dermate ernstige problemen bestaan van socio-economische aard dat zij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

2.3.3.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde pertinente vaststellingen inzake de door haar aangevoerde asielmotieven in een ander daglicht te stellen.

In een poging sommige motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekster de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt dienaangaande evenwel vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Suriname actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Suriname een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET